

Phận Sự của Hiệp Thiên Đài

(Đức Hộ Pháp giảng tại Đền Thánh đêm 30-8 Nhâm Thìn)

Hôm nay Bàn Đạo giảng hai bài thi của Bát Nương lúc ban sơ mới khai Đạo. Trong hai bài thi ấy cả Thánh Thể Đức Chí Tôn tức nhiên Hội Thánh và con cái của Ngài chẳng luận nam, nữ suy ngẫm rồi sẽ thấy lời tiên tri kết liễu ngày này một cách lạ thường. Nhứt là đêm nay Bàn Đạo giảng cho mấy em Luật Sự Hiệp Thiên Đài lãnh sứ mạng đi cùng khắp các nơi cầm cân công bình Thiêng Liêng của Đạo.

Vả chẳng chơn lý của Đạo Cao Đài đã tỏ cho toàn cả nhơn sanh hiểu lời tiên tri của Phật giáo đã nói: Qua cuối Hạ Nguơn, Đức Chí Tôn đến để mở Hội Long Hoa đặng lập vị cho Đức Di Lạc Vương Phật. Nhưng khi ấy Đức Chí Tôn quyết tự mình đến, cho nên cả chư Thần, Thánh, Tiên, Phật tại Ngọc Hư Cung cầu xin Đức Ngài để cho các Đấng ấy đặng đương phận sự thay thế cho Ngài không cho giáng trần tái kiếp.

Từ thử đến giờ, Bàn Đạo chưa hề biết nói đến sứ mạng Thiêng Liêng của Bàn Đạo, là vì Đức Chí Tôn không đi nên mới có Hộ Pháp của Ngài đến, cốt yếu thay thế cho Ngài đặng lập vị cho Đức Di Lạc Vương Phật mở Hội Long Hoa; tức nhiên sứ mạng của Hộ Pháp là cầm cân công bình Thiêng Liêng của Đức Chí Tôn giao phó. Cả tâm lý tinh thần nơi mặt địa cầu này đặng hòa giải sửa đương tâm đức tinh thần của nhơn loại, tức nhiên Ngài đến trước khi mở Hội Long Hoa, tạo tâm đức từ trong cửa Thánh của họ đặng họ từ từ bước đến phẩm vị của họ tại mặt thế này.

Ngày giờ nào mà nhơn sanh đã tiến bước, Bàn Đạo chỉ nói một người mà thôi đoạt được Phật Vị thì ngày ấy Long Hoa mới mở. Mà Hội Long Hoa chưa mở thì Đức Di Lạc Vương Phật chưa đến. Nghe rõ rồi nhớ. Phải chăng là chung tâm cả thầy Thánh Thể và con cái của Ngài thấy cái trường đời, tức nhiên là nhơn quần xã hội đương ly loạn, mà chính trong một quốc dân được Đức Chí Tôn đến đặng lựa chọn một phần làm Thánh Thể của Ngài, tức nhiên nước Việt Nam mà ngày giờ này cũng bị đảo lộn, ly loạn thì lẽ dĩ nhiên hề không có hỗn loạn tức là không có bình trị, có hỗn loạn tức là mới có bình trị.

Chúng ta đã thấy luật thiên nhiên tương đối kia, muốn cho nước đục được trong, phải đảo độn nó đi thì nó mới lắng trong lại được, cuộc thế đương nhiên là vậy.

Bây giờ vận mạng nước nhà cũng thế ấy, phải có loạn mới có bình trị, cũng như chúng ta bây giờ này Đạo lý đã xuất hiện và nhờ Đạo lý ấy mà họ mới nhìn nhận Hội Thánh chúng ta, mà chúng ta có sợ sệt chi chẳng? Bàn Đạo nói chẳng hề khi nào biết sợ, Bàn Đạo quả quyết như thế. Đây là bằng cứ mà con cái Đức Chí Tôn đã nói thấy, từ khi mở Đạo đã gặp khó khăn rồi. Bàn Đạo chưa hề sợ ai làm khó hết. Càng hỗn loạn Bàn Đạo càng mở tầm mắt ra xem coi và đợi kết liễu của nó. Bàn Đạo chẳng hề khi nào khủng khiếp.

-Tại sao khủng khiếp cả chớ ?

Đức Chí Tôn biểu mình hiến trọn tam bửu của mình tức là mảnh thân phàm, trí não và linh hồn của mình cho Ngài, thì mảnh xác thân của ta đây đã là tế vật cho Ngài, dầu chết, dầu sống gì thời thế nào cũng không sao, có gì mà phòng sợ?

Cái gì mà khủng khiếp, khủng khiếp là điều bạc nhược của chúng ta đó. Cái trường đời còn đảo ngược thì Bàn Đạo còn cái phương thế đem cái sứ mạng của mình mà làm cho có mục thước. Trái ngược lại Bàn Đạo cầu cho như thế.

Cái hỗn loạn ấy nó khởi từ lúc ban sơ, Đức Chí Tôn đến đặng đem mối Đạo chia cho con cái của Ngài, tức nhiên là các phần tử Thánh Thể các Ngài đầu tiên của Ngài đã đến kiếm. Ngài tự đưa cái hỗn loạn ấy, cái khó khăn ấy, khởi đương trong gia đình Thánh Thể của Ngài là mỗi phần tử ấy. Bàn Đạo trông lại đoàn anh của chúng ta cho đến Bàn Đạo đây cũng vậy, đem thân vào cửa Thánh Thể của Ngài thì thấy

khó nhọc khó khăn biết bao nhiêu. Nói đến sứ mạng yếu trọng của mình hôm nay là vậy đó.

Trong gia đình có hỗn loạn, có thống khổ thì tới xã hội hơn quần cũng vậy. Cớ sao xã hội có như thế, phương pháp ấy để toàn cả xã hội hơn quần thấy nặng khó khăn thống khổ, tức phải thọ khổ rồi mới thắng khổ.

Bài thi của Bát Nương lúc ban sơ nói về cái khó khăn khởi đương của nền tôn giáo của Ngài mà Ngài đã gánh vác hết, đã đảm đương hết.

Thấy cái khó khăn ấy, Bàn Đạo lại e sợ các phần tử Hiệp Thiên Đài làm không được mà thối chí ngã lòng.

Buổi nọ Bát Nương kêu bà Nữ Chánh Phối Sư của chúng ta là Bà Nữ Chánh Phối Sư Hương Hiếu, bạn thân của Đức Cao Thượng Phẩm làm một bài thi như vậy:

"Mua vải dùm em để phát điều.

(Ý dùm sợi dây ám chỉ Hiệp Thiên)

"Treo vắn trước mõ mới là kêu.

(thâm ý là dùm vắn chớ không phải võ)

"Cánh sườn cột nẹp cân cho đứng,

(nói về Pháp Chánh)

"Lèo lái so dây gióng đặng điều.

(phận sự của Hiệp Thiên)

"Luồng gió ồ ào bùng thổi dậy,

(tiên tri sự hỗn loạn)

"Mấy anh tình mình đứng lên kêu.

(Hiệp Thiên phải vững lòng mà lướt trên sự hỗn loạn ấy)

"Chín từng lông lọng bay cho thẩu,

(ý nói phải dìu dẫn Cửu Trùng Đài cho đến tột phẩm của họ, hơn nữa là ngôi định vận, giữ then chốt của nước Việt Nam chúng ta cũng gọi là Cửu Trùng nữa, phải hiểu cho lắm bốn phận của Bàn Đạo bây giờ đó vậy)

"Thì hiểu Hiệp Thiên nghĩa ít nhiều.

(câu kết nói rõ tức nhiên toàn cả bài thi là định phận cho Hiệp Thiên Đài đó vậy)

Khi đến viếng Hội Thánh Ngoại Giáo nơi Tân Quốc (Kim Biên), sau khi xong việc Đức Quyền Giáo Tông và Bàn Đạo tính về liền, tối bữa đó cầu cơ, định đến sáng lên xe đò, Bát Nương lại giảng cho một bài thi như vậy, cốt yếu là để cầm lưu lại:

"Đường đợi Thanh Loan đến Hớn Đài,

(ý nói Đạo nơi Tân Quốc còn trông ngóng Đạo lý nhiều lắm)

"Tứ Tiên chưa phỉ tỉnh cùng say.

(ý nói lời thuyết Đạo chưa đủ vào đầu, phải thuyết nữa)

"Nghe danh ông Tắc y lia ruộng,

(ám chỉ về Bàn Đạo)

"Lóng tiếng vua Nghiêu, Thuấn bỏ cày.

(ám chỉ Đức Quyền Giáo Tông)

"Ái vật Thành Than quên dờ ná,

(ý nói đừng trở về vội)

"Thương dân Hạ Võ mặc giày gai.

(nói bốn phận của Bàn Đạo và Đức Quyền Giáo Tông phải nhớ)

"Ngóng mưa đã chịu ba thu mẫn,

(nói Đạo ở Tân Quốc còn phải ngóng đợi như vậy đó)

"Cứu chúng hồn ai chẳng trở tài.

(nói phận sự của Bàn Đạo hiện giờ)

Đức Chí Tôn mở Đạo thì Hội Thánh Ngoại Giáo đã cầu cơ, Bát Nương đến biểu chúng ta đem cả năng lực đặng cứu chúng sanh. Cái sứ mạng cứu thế đó phải khổ hạnh khó khăn thế nào, nguy hiểm thế nào, Bàn Đạo để con cái Chí Tôn suy gẫm, hiểu cho thấu, tự hiểu lấy mình, vì nó không phải khó kiếm hiểu.